

### Глава III

Болката в гръдната област и раменете се придружаваше от страхотен тласък надолу, после нагоре, а след това и подхвърляне, за което не можах да намеря обяснение при внезапното събуждане, само конвулсивно се хванах с пръсти за облегалките за ръце и със смутен поглед забелязах как ремъкът се връзва в тялото ми, но още в следващия миг ми проблесна мисълта, че без тези ремъци щях да бъда изхвърлен от седалката. През съзнанието ми бързо преминаха няколко спомена и впечатления от последните събития, заедно с възприятията от настоящата ситуация, и от разхвърляните мисли на преден план излязоха все по-ясни подробности за обстоятелствата в момента.

Един чутин до мен. На съседната седалка. Доброт, така ми се представи, гледаше към мен. Бях на техния кораб, на нашата мисия, с всички спецове. Толкова спокоен полет беше отначало, а след това ненадейно мощно завъртане на летящия кораб.

- Не съдете по това, което в момента ни се случва - окуражително подхвърли съседът ми. - Това не е толкова важно, колкото може би се вижда. Няма опасност.

Погледът ми през предния двадесетметров прозорец се закова върху приближаващите се летателни апарати с траектории на техните полети, насочени право към нас, към големия прозорец на нашето командно помещение.

Конвулсивно се хванах за облегалката, а миг след това страхотен тласък надолу и встрани ни хвърли в бързо спирално въртене.

Обаче отново минахме явно само на косъм. Летателните апарати прелетяха толкова близо до нас, че можеха да се тръкнат в нашия кораб, но явно не се тръкнаха, и тогава единият от тях закри целия прозорец на командното помещение и изчезна.

- Как могат да летят толкова близко? - попитах.

- Що се касае до техниката, доста сме се изравни-

ли. Това не е нищо особено.

- Нима все още поддържате тезата, че това, което се случва в момента, е незначително?

- Е, би трябвало да се запознаем цялостно със събитието. Мога да кажа само, че по всяка вероятност е незначително.

Гледах го с недоверие:

- По всяка вероятност, казвате. Значи, налице е, все пак, известно съмнение.

- Ами... съмнение, обаче не в техниката.

- Какво искате да кажете – не в техниката?

- Това, че технически погледнато, всичко е достатъчно добре изчислено и изпълнено и до сблъскване не може да се стигне, освен ако то не е планирано.

Хубаво беше да чуя това. Трябва да съм се усмихнал при това:

- Да кажем, че разбирам. На Земята иначе нямаме вашата технология, но важи правилото да не стреляш срещу противниковите самолети без команда за сваляне или нарушаване на действащите правила. Поне във времето преди започване на война. Обаче, убедени ли сте, че не нарушавате мирновременните правила, ако още не сте във война, както казвате? Нали казахте, че сме в ничия зона?

- Това не знам. По моя преценка е така. Но наистина, правилата на поведение доста се промениха в последно време и това внася несигурност.

И за техния военен опит не знаех нищо.

- Кога за последно бяхте във война? – попитах.

- Ние?

В потвърждение го гледах мълчаливо. Доста много време трябваше на този чутин, за да отговори на прекалено прости въпроси.

- Отговорът не е толкова прост. Какво е война, добре ни е известно. Проблемът е повече в това, че никога не сме свързвали това понятие с нашето съществуване.

- Тогава не можете да знаете какво е война!

- О, да, може би – в погледа на Доброчут заиграха

живи искри. – Има пътища да опознаеш войната, въпреки че самият ти съвсем не участваш в нея. Това понятие познаваме доста по-добре, отколкото можете да си представите. Обаче цялото ни разбиране, целият ни живот е протичал с пълното убеждение, че войната на нашето ниво на развитие е пълен абсурд, че това е нещо, което при нас стопроцентово няма никога да се случи, повечето от нас все още са убедени в това. А от друга страна, логистичните анализи сочат точно обратното. А именно, че войната е неизбежна. Съществуват варианти на експлозивно увеличаване на враждебните действия и внезапните нападения. Обаче самият аз и това не мога да приема съвсем.

- Но кои всъщност са вашите врагове? Нима дойдоха неочаквано?

- Не, не. Отдавна се познаваме. Иначе сме различни, но не толкова много, че да трябва да воюваме заради това. Наистина, постепенното увеличаване на напрежението внася несигурност в тази ниция зона. Доста неприятно, нали? Човек го обзема тягостно усещане.

- Значи така. – Неочаквано ми се прокрадна една мисъл. – Кое по ваше мнение е по-вероятно: първи да нападнете вие или те?

- Няма сигурен отговор. На тях повече им се иска да започнат война. Възможно е те да я започнат, въпреки че ние по всяка вероятност все още сме на по-високо технологично ниво от тях.

- Може би предвиждате къде ще нападнат?

- Това е ясно – Доброчут ми се усмихна. – В зоната на Земята.

- На Земята?

- Да. Следователно имате достатъчно силен мотив да ни съдействате.

- Фуу. Откъде пък се взе сега това? Защо трябва да нападнат в зоната на Земята?

- Имат причина за това, да. Унищожението на земяните би ни отслабило.

- Заради това? Това пък ми е трудно да разбера. Какво предимство биха постигнали с това?

- Не знам. Обаче като се има пред вид поведението им, се разбира, че са убедени в това. Вашият проблем преди всичко е този, че за тях изобщо не сте важни. Поне от гледна точка на значението, което придават на своето начинание.

Тогава чухме кратко съобщение за прекратяване на тревогата, а то веднага предизвика живи и по-непринудени разговори. И самият аз приех факта, че няма никаква истинска опасност и скоро също се заразих от веселото настроение и завързвах разговори, с които исках да узная още нещо за сегашната ситуация. Обаче при това имах само частичен успех. Иначе, що се отнася до техниката, получих няколко интересни отговора и обяснения, а разговор за тях самите, за тяхната цивилизация в този момент не ги интересуваше много. Поне аз не можах да въвека нито един от тях в разговор на тази тема. Малко по малко ми се разкриваха, да. И това наистина беше така. Но забележката, че унищожението на земяните би означавало отслабване на самите тях, все по-често се връщаше в съзнанието ми и излизаше на преден план. Дяволски важна беше! Ако работата наистина е такава, разбира се!

За да науча нещо повече за тях, закръжах с поглед по близките лица. Все още живо разговаряха. Групата, към която се присъединих, разговаряше за възможността от избухване на война. Предупредени били за възможност от първи истински сблъсъци, а при това именно ние сме щели да бъдем в центъра на събитията. Може би дори началото на войната щяло да премине през нас. Според някои логистични анализи, за които високо говореше един чутин на няколко метра встрани от нас, острините най-напред щели да се опитат с няколко маневрени хода да осуетят нашата експедиция, а след това и да ни унищожат.

- Ако знаеха за земянина или ако знаеха защо ни е нужен, със сигурност биха сторили това.

Тези думи, изречени в редица живи разговори, отново извикаха безпокойство у мен. А защо моето състояние да е толкова важно, все още не можех да от-

гатна. Дори добих усещане, че ненужно ме оставят да се лутам из лабиринта на догадките. Огледах се наоколо. Командното помещение беше достатъчно голямо за целия екипаж, трябва да беше с дължина и широчина около 40 метра, с почти толкова голям прозорец в предната част.

С поглед се придвижвах по лицата и групите, докато не се спрях ненадейно на няколко метра пред мен. Беше там. В една група, сред жив разговор, въпреки че, както ясно можеше да се види, разговорът не я беше привлякъл съвсем. Поне добих такова усещане. Стоеше мълчаливо, със скръстени пред себе си ръце и леко приведена глава. Беше красива. Прекалено привлекателна, за да отместя незаинтересовано погледа си от нея. Дишането ми се забави от пораждащия се копнеж. Обърната настрани, гледаше пред себе си, и онзи тъжен, загрижен поглед, който видях при нашата първа среща, отново оживя пред очите ми. С поглед обхождах нейните дълги къдрици с пшеничен цвят, през които галещата ми ръка ще потъне чак до шията ѝ, която ще се разкрие с леко движение за докосване с устни и галещи целувки. Отново се вгледах в лицето ѝ. Съвсем друго настроение излъчваше сега. Леко отметна назад повдигнатата си глава, така че при гледката на нейната откритая шия ме обзе желание да я докосвам, с плъзгащо придвижване на устните си надолу до пазвата ѝ, пълните ѝ гърди и обратно по шията ѝ до ушите и чувствените ѝ устни. Погледна към мен. Въпреки че разстоянието беше повече от седем-осем метра, погледите ни се срещнаха. Леко ми се усмихна. Отначало малко тъжно, а след това в очите ѝ заигра жив блясък, устните ѝ се разтегнаха в уверена усмивка. Самият аз също ѝ се усмихнах, макар и малко смутено. Нейният поглед пак беше така красноречив. Обаче точно затова не разбирах вече нищо. Или – разбирах прекалено много и нищо. Толкова чувства бушуваха в мен, че изобщо не можех да съсредоточа своите мисли. Нима улови желанията в очите ми, че изведнъж нейните движения започнаха да излъчват такава възвишеност? Все пак, може би, не! Нали не можеше да

види това! Тя отдръпна погледа си, стисна скръстените си ръце, така че гърдите ѝ леко се повдигнаха, след това отметна глава назад с някаква чувствена преданост и дълбоко въздъхна. Шията ѝ се разкри, сякаш спокойно се предлагаше за галещи целувки чак до раменете ѝ. Това предизвика възбуда у мен. За мен ли е предназначено? Запознава ме със своите възприятия? Кани ли ме или само ме закача? Нищо не знаех за тези чутини. Би трябвало да внимавам. Изглеждаха ми дяволски умни. Всичко това би могло да бъде само клопка. Поне приблизително да знаех кои са всъщност. Огледах се наоколо. Още един поглед усетих. Една жена, на два-три метра встрани, гледаше в мен с тъжен копнеж. Веднага отдръпна поглед от мен и едва забележимо погледна Хоная, и след като аз не отдръпнах поглед от нея, мина покрай мен с чувствена усмивка.

- Събудихте ми спомени - каза тихо тя, - хубави спомени. - И отмина.

Оказах се в наистина неудобно положение. И тази ми липсваше! Откъде, по дяволите, се взе? Как е могла да застане толкова наблизко и да ме гледа, без да я забележа? Как си позволява? По дяволите! А колко дяволски проникателен, чувствен поглед имаше!